

доровъ, запасенъ офицеръ, съ полувисше педагогическо образование; 11. Антонъ Чекендовъ, висше образование.

Лица съ срѣдно образование, убити презъ войната: Стефанъ Йорд. Тевикеловъ, Стефанъ Г. Дриндоловъ — поручикъ, Йорданъ К. Рашковъ, Петко Ат. Къневъ, учителъ.

Лица на работа: 1. Матей Ат. Къневъ — въ общината, 2. Иванъ Ат. Къневъ — касиеръ, 3. Иванъ Кикирешковъ — касиеръ, 4. Иванъ Ал. Паличевъ — търговецъ, 5. Маринъ Ал. Паличевъ, 6. Петъръ Йордановъ Чавдаровъ — чиновникъ въ клона „Напредъ“, 7. Никола Ц. Русевъ — секретаръ бирникъ въ Миндя, 8. Надежда Ив. п. Недевска — въ общината, 9. Калинка — телефониска, 10. Марийка Т. Кръстева — учителка.

Свършили акушерски курсове: Стефана Стефанова и Мария Н. Русева.

Население и поминъкъ.

Като едно отъ най-старитѣ села въ този край, Кжпиново е прекарало периоди на развитие и засилване и периоди на упадъкъ. Отначало селото било привилигировано като пазачъ на кръстопжища и като село на добри работници въ вакъфа на Старата майка султанка. Турци нѣмали право да се заселватъ въ него. Това траяло 200 години. Презъ XVII столѣтие, обаче, тежкитѣ събития и бунтоветѣ на българитѣ измѣнили положението. По-голѣмата частъ отъ кжпиновци били натоварени съ тежки данъци и ангарии. За това тѣ се разбѣгали изъ планината. Турцитѣ повикали преселници като нови раи. Ала положението не бино сигурно. Тогава турската властъ преселила 20-тина турски семейства, както изложихме това по-горе. Заселването на турцитѣ, разбира се, стѣснявало обработваното мѣсто на раитѣ, защото турцитѣ получили плодородни ниви и пространни гори. Българитѣ, било по приръстъ, било чрезъ заселване, се умножавали, та били принудени да разширяватъ нивитѣ си чрезъ изкореняване на гори, трънакъ, дракалакъ и гжстата кжпина. За добра честъ, турскитѣ челяди, въпрѣки множеството, не се намножавали. Презъ 1870 г. турскитѣ кжщи едва достигнали до 60, когато българскитѣ надминавали 120. Следъ хатихумаю на (1856 г.) турцитѣ започнали да се изселватъ, а окончателно се изселили презъ 1877 — 78 г. Тѣ продавали своитѣ имоти на селянитѣ отъ Кжпиново и отъ Церова Кория, или на Кжпиновския манастиръ „Св. Никола“.

Следъ Освобождението настѣпило подобрене.

Въ 1880 г., споредъ преброяването, Кжпиново показало 980 души българи и нито единъ турчинъ; презъ 1910 г. населението се увеличило на 1246 души и на 1934 г. — на 1413 души. Днесъ по списъкъ селото Кжпиново брои 1600 души.